



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### **Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet**

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &  
Festos, ab ipso Auctore confectus

**Stengel, Georg**

**Ingolstadii, 1651**

5. Eorumem, post mortem Aod, præuaricatio, & castigatio.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-45699**

sed etiam intima amicitia illis se connectunt; a deo ut etiam clerici, & sacerdotes, & qui deberent esse lumina Catholicorum, eorum inter pocula nati fratres ambient appellari; itaque contemptim de clero, de Episcopis, de Pontifice Summo, de rebus Catholicorum loquantur, ut aduersarii ipsi grauiter offensi ostendant, se esse scandalizatos. *Vos estis sal terra. Quid si sal euauerit, in quo salietur? ad nihilum ualet uera, nisi uermitatur foras, & conculcetur ab hominibus.* Et merito. Cur enim illis se subiiciunt, si nolunt conculcari? Quid mirum est, si Deus contra tales confortet *Eglon regem Moab*? Ab hoc fatis calcati, utinam respiciant, & peccata sua detestentur? Habemus clementem Iudicem. *Seruiunt filij Israel Eglon regi Moab decem & octo annis: & postea clamauerunt ad Dominum, qui suscitauit eis Saluatorem uocabulo Aod.* Ille audaci strategemate, regem confodit, & destitutum duce exercitum ad internecionem cecidit, populumque suum ea seruitute liberauit. *Et quiescit terra octoginta annis.*

Matth. 5. 13.

Iud. 3. 14.

Ibid. 7. 30.

V.

Iudic. 4. 1.

Ibid. 7. 23.

3. Euripo similes fuere Iudæi, fluebant, & refluebant; jam Deum, jam Deos colebant; toties bello castigandi, quoties emendandi. Itaque *addiderunt filij Israel facere malum in conspectu Domini, post mortem Aod; & tradidit illos Dominus in manus Iabin regis Chanaan, qui regnauit in Asor; habuitque ducem exercitus sui, nomine Sifarum.* Ab his oppressi sunt viginti annis. Iugo tam duro fatigati iterum Dei recordati, *clamauerunt ad Dominum, cum praefertim audirent, hostem nongentos habere falcatos currus.* Et tam bonus est Deus, ut calamitatem eorum miseratus, eis Deboram iudicijs & prophetiâ clarâ mulierem, ac Barac virum manu consilioque praestantem daret, qui milite congregato copias regis Iabin dissiparent, duce eius Sifara, in fuga, per feminam fortem Iahel dictam interfecto. *Humiliauit ergo Deus in die illo, Iabin regem Chanaan, coram filiis Israel: qui crescebant quotidie, & forti manu opprimebant Iabin regem Chanaan, donec delerent eum.* Hinc rursum illis quies ab armis, per quadraginta annos, fuit. Duo hic obseruanda sunt. Primum, Israelitas iterum à religione deuiantes, iterum per bella in viam reductos. Alterum, eos vexatione illis intellectum dante, ad Dominum recurrisse, eique se subiecisse, simulque & ad verum cultum, & ad veram pacem venisse. Ut enim

superbia

superbia initium est, à Deo recedendi; ita humilitas ac pœnitentia via est, qua ad eundem reditur. Niti proprio iudicio, ut propria commoda quærantur, dictante; non audire consilia aliorum, maiorum sapientiam contemnere; denique divina humanis posthabere, est Deum sibi hostem facere, & belli portas aperire. Quod si igitur belli pœna nobis intolerabilis est, agnoscamus tandem nostros errores, & cum pertinacia sua superbiam abijciamus, clamemusque ad Dominum, atque, ut veritatem videamus, humiliemus nosmetipsos. Ita enim & Dioseoro suavit D. Augustinus. *Non aliam, inquit, tibi ad capeffendam & obrinendam veritatem, viam vniuis, quam que munita est ab illa, qui gressuum nostrorum, tamquã Deus videt infirmitatem. Ea est autẽ prima humilitas, secunda humilitas, tertia humilitas, & quoties interrogares, hoc dicerem: non quo alia non sint precepta, qua dicantur; sed nisi humilitas omnia, quacumque benefacimus, & præcesserit, & comitetur, & consecuta fuerit; & propositum, quam intueamur, & apposita, cui adhaeamus; & imposta, qua reprimamur; iam nobis de aliquo facto gaudentibus totum extorquet de manu superbia. Vitia quippe cetera in peccatis; superbia verò etiam in re etiam factis timenda est; ne illa que laudabiliter facta sunt, ipsius laudis cupiditate, amittantur. Itaque sicut Rhetor ille nobilissimus, cum interrogatus esset, quid ei primum videretur in eloquentia preceptis obseruari oportere, pronuntiationem dicitur respondisse; cum quæreretur, quid secundo, eandem pronuntiationem: quid tertio, nihil aliud quam pronuntiationem dixisse. Sic si interrogares, & quoties interrogares de preceptis Christiana religionis, nihil me aliud respondere nisi humilitatem, liberes, etsi fortè alia dicere necessitas cogeret.*

S Augustin,  
epist. 56,

4. Israelitæ, ubi quadraginta annos quiete potiti sunt, quasi otio marcentes, rursus antiquã inconstantia à Deo defecerunt, & fecerunt malum in conspectu Domini, qui tradidit illos in manu Madian septem annis, & oppressi sunt valde ab eis. Feceruntque sibi antra & speluncas in montibus, & munitissima ad repugnandum loca. Cumque tenuisset Israël, ascendeat Madian & Amalec, ceterique Orientalium nationum: & apud eos figentes tentoria, sicut erant in herbis cuncta vastabant, usque ad introitum Gazæ: nihilque omnino ad vitam pertinens relinquebant in Israël, non oves, non boues, non asinos, &c. Hoc scilicet erat auxilium, quod filij Israël impetrauerant à Baal, cui aram

VI.

Iudic. 6. 1.

Ibid. v. 25.